

Arrest

**nr. 87 679 van 17 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 april 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 10 december 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 29 september 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 maart 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 23 maart 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kabul stad. U bent een Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. U heeft elf jaar jaar gestudeerd en daarna heeft u nog twee jaar aan het verpleegsterinstituut in Waziri Akhbar Khan in Kabul stad gestudeerd. In het jaar 1371 (1992) vertrok u met uw echtgenoot, M.(...) N.(...) B.(...) (O.V. 6.930.000), uw schoonmoeder, A.(...) B.(...) (O.V. 6.886.634), en uw dochter Mina naar Pakistan, waar u tien jaar verbleef en u ook een winkel had. Jullie zijn uit Kabul weggevlucht omwille van familiale problemen. U was door uw vader immers beloofd aan uw neef, F.(...). Toen bleek dat F.(...) de dood van onschuldige mensen op zijn geweten had door zijn deelname aan de 'jihad', veranderde uw vader van gedachte. Mohammad nam de plaats in van F.(...) en u huwde met hem. F.(...)stuurde daarop uw man een brief waarin hij jullie met de dood bedreigde.

In het jaar 1381 (2002) verlieten jullie Pakistan en vestigde u zich met uw gezin en uw schoonmoeder in Kandahar. Uw man kreeg echter problemen met de taliban. U gaf in Kandahar les aan kinderen en daar ontstonden ook problemen uit. De taliban hadden een bijbel gevonden bij jullie thuis en het gerucht deed de ronde dat u lessen in het christendom gegeven zou hebben. Zodoende had u een probleem. Jullie verlieten Kandahar via Pakistan.

Op 2 april 2007 dienden jullie in Zweden een asielaanvraag in. In Zweden werd jullie asielaanvraag geweigerd en werd er besloten om jullie te repatriëren naar Afghanistan. Jullie vluchtten ondertussen naar België, waar jullie zich vanaf december 2009 vestigden. Op 24 maart 2010 wordt er een medische regularisatie aangevraagd door jullie advocaat Meester Verheyen. In het kader van de medische regularisatie legde jullie advocaat de kopieën van jullie paspoorten neer.

Op 29 september 2011 worden jullie ingeschreven in het register en dienden jullie een asielaanvraag in. Op 9 november 2011 wordt er besloten tot een tijdelijke regularisatie van zes maanden op basis van medische redenen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas volledig samenhangt met dat van uw echtgenoot, M.(...) N.(...) B.(...) (O.V. 6.930.000). In hoofde van uw echtgenoot werd, gezien de ongeloofwaardige verklaringen die hij aflegde, een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot.

Vooreerst heeft u niet aangetoond dat u sinds uw aankomst in België een beroep wou doen op de bescherming van de Belgische autoriteiten door asiel aan te vragen. Integendeel zelfs. Vanaf het jaar 2009 heeft u inspanningen gedaan om geregulariseerd te worden op basis van medische redenen, doch heeft u geen asielaanvraag ingediend. Pas in september 2011, ongeveer twee jaar na uw aankomst in België, vroeg u asiel aan. U gevraagd naar de reden voor de laattijdigheid van uw asielaanvraag, stelde u dat u de beslissing niet kon nemen aangezien uw gezondheid niet goed was, dat u depressief was en u veel problemen kende (CGVS, p. 9). Nochtans was u wel in staat om verzoeken tot regularisatie in te dienen. Bovendien heeft ook uw vrouw geen asiel aangevraagd, terwijl zij geen melding maakte van problemen die haar in de onmogelijkheid stelden asiel aan te vragen. Ook zij verwees slechts naar uw medische toestand gevraagd waarom ze in 2009 geen asiel had aangevraagd, doch haalde geen persoonlijke motieven aan (CGVS echtgenote, p. 4). U dan ook gevraagd naar de reden waarom u plotseling in het jaar 2011 asiel aanvroeg, stelde u dat u vreesde dat men u dan op een eerder moment zou hebben kunnen deporteren naar Afghanistan (CGVS, p. 9). Het kan echter niet overtuigen dat u in de vorige jaren niet beseft zou hebben dat er een mogelijkheid was dat u gedeporteerd zou worden, ook zonder asiel aan te vragen. Slechts nadat u de mogelijkheden tot medische regularisatie had uitgeput, heeft u besloten om asiel aan te vragen, ongeveer twee jaar na uw aankomst in België. Er rijzen dan ook zeer ernstige twijfels bij uw oprechtheid om asiel aan te vragen, een appreciatie die nog onderstreept wordt door de volgende bevindingen.

U legde geen geloofwaardige verklaringen af over de problemen die u twintig jaar geleden in Kabul ondervonden zou hebben met 'F.(...)', de huwelijkskandidaat van uw echtgenote. Zo verklaarde u enerzijds dat F.(...) u bedreigd heeft in het verleden en hij thans nog steeds wrok koestert en naar u zoekt (CGVS, p. 4), doch slaagt u er anderzijds dan weer niet in om veel informatie te geven over deze persoon. U weet enkel dat hij bij de krijgshoofden 'F.(...)' hoort, dat hij gewapend is, dat hij 'misschien' werkt als bodyguard bij andere groeperingen, dat zijn vader dood is en dat hij belangrijk en machtig is (CGVS, p. 4-6, 8). U weet niet of F.(...) nu getrouwd is, nochtans een niet onbelangrijk gegeven gezien de problemen die u en uw echtgenote gekend hebben, of wat zijn precieze werkzaamheden zijn in Kabul (CGVS, p. 4, 5). U heeft er bijvoorbeeld geen idee van welke functie F.(...)

bekleedde voor krijgsheer F.(...) (CGVS, p. 9), noch weet u wat er in het leven van F.(...) gebeurd is nadat u Afghanistan verliet, u komt niet verder dan te stellen dat hij een machtig persoon is en u hierover informatie gaat zoeken (CGVS, p. 8). Evenmin kent u zijn volledige naam of de naam van zijn vader (CGVS, p. 8). Desondanks beweerde u dat F.(...) de neef van uw echtgenote was en kan er van uitgegaan worden dat u hiervan toch op de hoogte bent (CGVS, p. 4). Over zijn alledaagse leven heeft u niet zo min informatie en u maakt veelvuldig gebruik van algemene bewoordingen wanneer er gepeild werd naar onder ander de belofte van uw schoonvader om F.(...) met zijn dochter te laten huwen, "Het is een soort van stammencultuur", zo ook op de concrete vraag waarom F.(...) na twintig jaar nog altijd problemen zou hebben met u, "dit is de regel van de stammencultuur" (CGVS, p. 5). Met deze antwoorden slaagt u er echter niet in uw persoonlijke situatie toe te lichten, terwijl dit wel de vraag was. Verder weet u niet hoe F.(...) naar u gezocht heeft in Afghanistan, ook al beweerde u dat hij u zocht, en herhaalt u gewoon dat u vermoord zal worden en dat hij gevaarlijk is (CGVS, p. 6). U reageert eveneens ontwijkend op de vraag wat F.(...) weet over u en uw gezin door te stellen dat u in Pakistan in een magazijn werkte (CGVS, p. 6). Uit uw verklaringen blijkt daarenboven geenszins dat u ook maar enigszins geprobeerd heeft om informatie te bekomen over de locatie en situatie van F.(...) op het moment dat u terug naar Afghanistan keerde (CGVS, p. 6). Blijkbaar heeft u toen geen rekening gehouden met de dreiging die uitging van F.(...), terwijl u wel denkt dat hij 'misschien' naar u zocht (CGVS, p. 6-7). U meende enkel te weten dat 'ze' in de 'tijd van de taliban' vertrokken zijn 'naar de bergen' omdat er problemen waren, niets meer en niets minder (CGVS, p. 6). Dit zijn nogmaals heel vage verklaringen. U expliciet gevraagd of u zich geïnformeerd heeft over F.(...) bij uw terugkeer naar Afghanistan, stelde u opnieuw ontwijkend dat de coalitietroepen er toen waren en dat het systeem door de Amerikanen veranderd was en dat er opnieuw wetten golden (CGVS, p. 6-7). Behalve de vaststelling dat u concrete vragen nogmaals ontwijkt, dient er ook bemerkt te worden dat deze laatste verklaringen een tegenstrijdigheid bloot leggen. U gaf immers aan dat er een nieuw politiek klimaat heerste in Afghanistan en u meende dat F.(...) samen met de anderen naar de bergen getrokken was. Derhalve was er dan ook geen reden voor u om zich in Kandahar te vestigen en een winkel te openen in plaats van in Kabul, waar u een netwerk had. U logischerwijze dan ook gevraagd waarom u dan niet terug keerde naar Kabul, antwoordde u dat u niets meer had in Kabul omdat u alles verkocht had en dat u vreesde dat de 'mujahedeën' er terug zouden zijn (CGVS, p. 7). Deze nieuwe verklaringen ontkrachten uw vervolgingsvrees voor F.(...) ten tijde van uw terugkeer uit Pakistan. Ten slotte kan er ook geen geloof gehecht worden aan de ontmoeting van 'Nader' met 'F.(...)' enkele maanden terug, waarbij F.(...) opnieuw dreigende taal ten aanzien van u gesproken zou hebben (CGVS, p. 4-5). U immers gevraagd om over deze ontmoeting te vertellen, stelde u enkel te weten dat F.(...) u nog steeds zoekt (CGVS, p. 6). Niets meer en niets minder. Evenmin weet u met zekerheid of Nader in de voorbije jaren nog contact gehad heeft met F.(...) (CGVS, p. 7). Dit is bevreemdend omdat Nader u veel kostbare informatie zou kunnen geven over de levensloop en plannen van F.(...). Op basis van uw verklaringen moet echter geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u F.(...) ooit gekend heeft, dat deze persoon u zoekt en dat u hem al jarenlang vreest. Uw verklaringen zijn dermate beknopt en vaag dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw vervolgingsvrees jegens F.(...).

Wat uw problemen in Kandahar betreft moeten de volgende bemerkingen gemaakt worden. Allereerst is het, en zoals reeds werd vermeld, weinig aannemelijk dat u na uw terugkeer uit Pakistan naar de provincie Kandahar verhuisd bent en aldaar een winkel geopend heeft in plaats van naar Kabul terug te keren, een stad waar u nochtans geboren en getogen bent en waar u gedurende acht jaar uw eigen winkel had (CGVS, p. 12-13). Er kan dan ook verondersteld worden dat u als winkelier een groot netwerk had in Kabul stad. Aangezien de problemen met F.(...) overigens niet geloofwaardig geacht werden, is er geen verklaring waarom u genoodzaakt geweest zou zijn om zich in de provincie Kandahar te vestigen.

Voorts weet u bijzonder weinig over J.(...), de persoon die de uiteindelijke oorzaak is geweest voor uw vlucht uit Afghanistan en licht u de context slechts vaag toe, waardoor uw geloofwaardigheid opnieuw in het gedrang komt. Wat de context betreft dient er gekeken te worden naar uw zichtbaarheid en uw contact met J.(...) in het bijzonder. U zou zich immers hierdoor problemen op de hals gehaald hebben (CGVS, p. 22). U schetste de bezoeken van J.(...) als volgt. J.(...) werd vaak gezien in de bazaar, wel twee tot drie keer per week (CGVS, p. 19). Hij passeerde niet alleen langs uw winkel, maar hij ging ook naar de metaalwinkel (CGVS, p. 20). J.(...) deelde kranten uit en sprak met mensen, vooral met de ouderen, over drugs, gezondheid en ook over de taliban (CGVS, p. 20). J.(...) werd omringd door gewapende Amerikanen en na afloop van het bezoek aan jullie markt trok hij verder naar een andere bazaar (CGVS, p. 20). Uit uw verklaringen blijkt ook dat de mensen elkaar begroetten, zo ook J.(...), maar achter de rug zeiden ze over hem dat hij een spion was (CGVS, p. 21). J.(...) was met ander woorden een persoon die gekend was bij de mensen (CGVS, p. 20).

U persoonlijk zou problemen ondervonden hebben door het contact dat u had met J.(...) (CGVS, p. 22). Aangezien J.(...) echter, zo blijkt uit uw verklaringen, de dialoog aanging met meerdere personen,

dient uw contact met J.(...) onder de loep genomen te worden. Dit contact zou immers de aandacht getrokken hebben van de mensen en de taliban, een situatie waaruit uw problemen zijn ontsprongen. U vermeldde dat J.(...) een 'vriendschapsband' met u wou en dat uw burens daar kritisch tegenover stonden (CGVS, p. 21). Nochtans blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u een nauw contact had met J.(...). Het is immers opmerkelijk dat u bijzonder weinig weet over de man. U beweert te weten dat hij een Afghaanse tolk was uit de Verenigde Staten maar oorspronkelijk van Kabul afkomstig is, dat hij destijds gestationeerd was op de luchthaven van Kandahar en dat hij daarvoor in Bagram werkte, dat hij gebruik maakte van het telefoonnetwerk Afghan Besim en dat hij een zoon en een dochter heeft (CGVS, p. 18, 19). Eveneens beweerde u dat hij al in Afghanistan was sinds het begin van 1380 (2001), maar dat is dan ook alles wat u weet over deze man (CGVS, p. 19). Deze weinige informatie is nogal oppervlakkig en geeft niet weer dat u een nauw contact had met de man of dat u geregeld met hem een gesprek gevoerd heeft. Integendeel zelfs. Uit de informatie die u geeft kan er zelfs niet eens afgeleid worden dat u deze persoon ooit gekend heeft. U dan ook gevraagd hoe de band of vriendschap met J.(...) ontstaan is, beweerde u dat u elkaar gewoon begroette en dat jullie allebei van Kabul afkomstig zijn (CGVS, p. 21). Bij herhaaldelijke vragen over deze vriendschap blijft u dezelfde informatie herhalen en voegt u er ook aan toe dat u dollars voor hem wisselde en u daar soms een winst aan overhield (CGVS, p. 21). Op een gegeven moment stelde u echter ook dat u niet met hem sprak en dat u geen echte relatie met hem had (CGVS, p. 21). Naar uw verklaringen te oordelen is het dan ook totaal onbegrijpelijk dat de mensen zich tegen u keerden terwijl u gewone handelstransacties deed en hem begroette zoals de andere winkeliers. De handelingen die u beschreef, in de context die u schetste, blijken op geen enkele manier op afwijkend gedrag te wijzen. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u een nauwe band had met de man, dat de mensen dit in de gaten hadden en de taliban u hebben aangesproken over een samenwerking. Uw verklaringen kunnen dan ook niet overtuigen.

Voorts is het onverklaarbaar dat J.(...) u zomaar een bijbel gaf zonder dat u ooit een woord gerept heeft over religie (CGVS, p. 23). Gezien hem het beladen karakter van een dergelijk boek niet kan zijn ontgaan, kan zijn toch wel zeer nonchalante handelswijze totaal niet overtuigen. Wat u zelf kort nadien deed is echter nog meer verbazingwekkend. In plaats van uzelf op een zekere manier te bevrijden van dit heilige boek of het te verstoppen, neemt u de bijbel mee naar huis en laat u het tussen andere documenten in uw bureau rondslingeren (CGVS, p. 23). Uw verklaring hiervoor is dat u niet dacht dat u problemen zou kunnen krijgen of dat de taliban naar uw huis zouden komen (CGVS, p. 23-25). Ondertussen werd u echter driemaal lastig gevallen door de taliban die u er toe wilden aanzetten J.(...) in de val te lokken, maar nog dacht u er niet aan dat de taliban naar uw huis zouden komen en de bijbel zouden vinden (CGVS, p. 17-18, 25). Ook dit element uit uw asielrelaas is dan ook volkomen ongeloofwaardig.

U toonde zich eveneens bijzonder onwetend wanneer er gepeild werd naar de identiteit van de taliban die u lastig gevallen zouden hebben. U verklaarde dat ze 'Pashtoenen' zijn van 'Kandahar' (CGVS, p. 24). Meer informatie zou u niet te weten gekomen zijn (CGVS, p. 25). Er kan echter verwacht worden van iemand die in drie weken tijd tot driemaal toe gecontacteerd wordt door de taliban en die door hen met de dood zou zijn bedreigd, dat hij toch enigszins inspanningen doet om meer te weten te komen over deze personen (CGVS, p. 26). Dat u destijds, en ook na deze ontmoetingen, geen informatie bekomen heeft kan totaal niet overtuigen. Andermaal bevestigde u de indruk dat uw asielrelaas niet gebaseerd is op ware gebeurtenissen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een Zweeds krantenartikel, documenten van de asielprocedure in Zweden, documenten over de gezondheidstoestand van uw vrouw, uw dochter en uzelf, een brief van psychiater dr. D.(...), attesten uit ziekenhuizen in Zweden, een 'kopie van uw pillen', twee brieven van de Afghaanse organisatie AOHREP en een origineel document van het Departement van Vrouwenzaken in Kandahar.

De documenten uit Zweden behelzen de asielprocedure die u aldaar doorlopen heeft en wijzigen bijgevolg op geen enkele manier bovenstaande observaties. De ziekenhuisattesten van u, uw vrouw en uw dochter worden niet in twijfel getrokken, doch kunnen ook deze bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Hetzelfde geldt voor de pillen die u neerlegde. De twee brieven van de Afghaanse organisatie AOHREP, waarvan één brief uw motieven omvat en in één brief een rechtzetting inzake een datum wordt gedaan, zijn kopieën die ter uwen behoeven werden opgesteld en die uw eigen relaas vermelden, doch niet bevestigen. De organisatie vestigt gewoonweg de aandacht op de aanhoudende problemen in Afghanistan en stelt dat het best 'mogelijk' is dat u ook een slachtoffer bent van de oorlog. Aangezien deze brief echter volledig gebaseerd is op uw eigen woorden kunnen deze stukken bezwaarlijk als objectief worden beschouwd. In de kantlijn hiervan dient ook opgemerkt te worden dat u in de door u beschreven problemen in Afghanistan met geen woord rept over problemen met F.(...) in Kabul stad. U spreekt slechts over de 'burgeroorlog' die u ontvlucht bent. De brief van het Departement Vrouwenzaken die u niet eerder aan de Dienst Vreemdelingenzaken had voorgelegd, vermeldt volgens u dat uw vrouw les gaf aan de verschillende departementen, zij doceerde volgens u Engels,

Wetenschappen en Dari (CGVS, p. 16). U gevraagd waarom u dit document zo laattijdig neerlegde, stelde u buiten de kwestie dat 'A.(...)' u dit document had toegestuurd (CGVS, p. 16). Aangezien de werkzaamheden van uw vrouw op geen enkel moment tijdens uw asielrelaas ter sprake zijn gekomen, kan er niet verondersteld worden dat zij ten gevolge van deze activiteiten problemen heeft ondervonden. Bovendien is het bijzonder merkwaardig dat u dit document zo laat neerlegt.

Wat betreft het door u voorgelegde medische attest (dd. 2 mei 2011), dient te worden gesteld dat dit geen ander licht werpt op de inschatting van uw asielmotieven. Spijts de inhoud van het attest dient na analyse van het gehoorverslag te worden vastgesteld dat uw verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Er dient dan ook te worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen. Dit attest geeft geen elementen aan die wat dit betreft tot een andere beoordeling zouden leiden. Er is dan ook geen enkele indicatie dat u moeilijkheden zou hebben op cognitief niveau of dat deze een verklaring zouden bieden voor de boven aangehaalde argumenten. Dit attest vermag dan ook geenszins uw geloofwaardigheid te herstellen. Bovendien mag verwezen worden naar het feit dat dit attest werd opgesteld op basis van twee consultaties. Dit attest werpt dan ook geen ander licht op uw asielmotieven.

Verder dient nog aangestipt dat het merkwaardig is dat ook u bijzonder weinig informatie kan geven over F.(...), die nochtans volgens uw man uw neef is en toch was voorbestemd uw echtgenoot te worden (CGVS echtgenoot, p. 4), of over zijn familie (CGVS, p. 4). Dit terwijl u wel de spil van het conflict was. Deze verklaring versterkt de geloofwaardigheid van jullie vrees voor F.(...) in Kabul allerminst.

Daarnaast slaagt u er ook niet in meer informatie te verschaffen omtrent de problemen met J.(...) en de bijbel (CGVS, p. 6-7). U stelde dat u die zaken niet weet aangezien u een vrouw bent en u er niet achter mocht vragen (CGVS, p. 6). Uw man zou u nooit de situatie uitgelegd hebben en ook na de asielprocedure in Zweden bent u niet wijzer geworden over de omstandigheden van uw vlucht (CGVS, p. 7). Het kan echter niet overtuigen dat u sinds het jaar 2006, het jaar van jullie vlucht, niet meermaals met uw man over deze belangrijke gebeurtenissen gesproken zou hebben. Bovendien hebben jullie al een asielprocedure in Zweden doorlopen in het jaar 2007, zodat er verondersteld kan worden dat u in tussentijd op de hoogte gesteld zou zijn. Dat u anno 2012, na zes jaar, nog steeds niet weet welke problemen zich precies hebben voorgedaan is niet in het minst overtuigend. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven.

Wat betreft de problemen die u als leerkracht ondervonden zou hebben, dienen er twee bemerkingen gemaakt te worden. Ten eerste heeft u tijdens het eerste gehoor dat werd afgenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet vermeld dat u een leerkracht was, noch vermeldde u problemen omwille van deze werkzaamheden (DVZ Vragenlijst dd. 01.12.2011). U geconfronteerd met deze ernstige ommissie stelde u dat u alles 'kort' moest zeggen (CGVS, p. 5). Nochtans had u wel tweemaal de kans om iets over uw werkzaamheden te vertellen, namelijk bij de vraag naar uw beroep/bezigheden, waar u stelde een huisvrouw te zijn, en bij de vraag naar uw asielrelaas/motieven. Het is bevreemdend dat u hier niets over gezegd heeft en dat noch u, noch uw man het document van het Departement van Vrouwenzaken (toegevoegd aan het administratief dossier van uw echtgenoot) voorlegde aan DVZ, temeer u dan ook nog eens aangeeft het document wel degelijk in uw bezit te hebben gehad daar de regering van Zweden er naar gevraagd had (CGVS, p. 5). Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw werkzaamheden. Ten tweede zou u problemen ondervonden hebben naar aanleiding van de vondst van de bijbel in jullie huis. Er zou het vermoeden ontstaan zijn dat u het christendom onderwees (CGVS, p. 5). Aangezien jullie asielrelaas niet geloofwaardig geacht werd, kan er ook geen geloof gehecht worden aan deze door u aangehaalde problematiek.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U bent immers in Kabul stad opgegroeid en u heeft er een opleiding tot verpleegkundige genoten (CGVS, p. 3-4).

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde

veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden vermeld dat ook in hoofde van uw echtgenoot, M.(...) N.(...) B.(...) (OV 6.930.000), en uw schoonmoeder, A.(...) B.(...) (OV 6.886.634), beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht. Verzoekster is het niet eens met de appreciatie van de commissaris-generaal als zou haar asielrelaas volledig samenhangen met dat van haar echtgenoot B.M.N. Zij benadrukt dat haar asielrelaas slechts gedeeltelijk samenhangt met dat van haar echtgenoot daar zij in haar land van herkomst persoonlijk aanzien wordt als iemand die het christendom wou verspreiden. Verzoekster gaf les aan de kinderen van de burens. Dat zij haar werkzaamheden als lerares niet eerder vermeldde, wijt verzoekster aan het feit dat men haar op de Dienst Vreemdelingenzaken aanmaande haar relaas slechts in het kort mee te geven. Dat zij het attest van het Afgaanse departement van vrouwenzaken, evenmin neerlegde ten tijde van haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken wijt verzoekster aan het feit dat haar echtgenoot dit, door zijn medische toestand en de daaruit voortvloeiende slordigheid, indertijd zou zijn vergeten mee te nemen. Verzoekster verklaart zich refugié sur place. Immers, door de feiten die zij op heden ontdekt zou hebben, met name het feit dat de taliban -door het ontdekken van de bijbel bij hun thuis in Kandahar- haar ervan verdenkt les te geven in het christendom, vreest verzoekster bij terugkeer vermoord te worden. Verzoekster erkent verder dat het correct is dat zij de spil is in het conflict met F., doch benadrukt dat zij geen contact heeft met zijn familie (verzoekster zou hem zelfs nooit gezien hebben) en vraagt zich af hoe men in dergelijke omstandigheden van haar kan verwachten dat zij meer

uitleg dienaangaande kan verstrekken. Dat verzoekster niet op de hoogte is van de problemen die haar echtgenoot in Kandahar met J. kende, wijt zij aan het feit dat haar echtgenoot hierover dienaangaande nooit enige verdere uitleg aan haar verstrekte. Verzoekster durfde hem evenmin te vragen over de bijbel die hij bij hen thuis binnenbracht. Dat verzoekster, ondanks het feit dat zij en haar echtgenoot reeds eerder een asielprocedure doorliepen in Zweden in 2007, hier nog steeds niets over weet te vertellen wijt zij aan het feit dat haar echtgenoot zich hierover schaamde alsook aan het feit dat zij niet aanwezig was ten tijde van het gehoor van haar echtgenoot ten aanzien van de Zweedse asielinstanties. Verzoekster had dan ook de kans niet om hierover meer te vernemen. Verzoekster benadrukt verder dat zij ten tijde van haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken werd aangemaand om haar asielmotieven in het kort weer te geven. Verzoekster vreest ook voor het leven van haar kinderen die 5 jaar school gelopen hebben in Europa en op heden helemaal verwesterd zouden zijn. Verzoekster vreest dat zij zich onmogelijk nog zullen kunnen aanpassen aan de regels van de islamitische samenleving. Verzoekster verwijst in dit verband voor meer details naar het Nederlands ambtsbericht over schoolgaande meisjes in Afghanistan. Tot slot voert verzoekster aan dat niet gemotiveerd werd waarom zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Waar verzoekster een schending van het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht aanvoert en tevens verwijst naar machtsoverschrijding, stelt de Raad vast dat verzoekster in principe niet verder komt dan het geven van een theoretische uiteenzetting over de betekenis van deze beginselen. Er wordt echter niet uiteengezet op welke wijze deze beginselen door de bestreden beslissing worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Dit onderdeel van het middel wordt aldus niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

2.3. Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt dat verzoekster kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht.

2.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoeksters asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. De asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd omdat (i) verzoeksters vluchtrelaas samenhangt met dat van haar echtgenoot in wiens hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus werd genomen; (ii) verzoekster bijzonder weinig informatie kan geven over F.; (iii) verzoekster er niet in slaagt meer informatie te verschaffen omtrent de problemen met J. en de bijbel; (iv) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering dat zij leerkracht was; (v) de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van Kabul wordt beoordeeld, waar er geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 87 678 van 17 september 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot B.M.N. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. *In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht. Verzoeker verwijst tevens naar machtsoverschrijding. Hij is het niet eens met de concrete motieven van de bestreden beslissing, haalt de verschillende passages aan en tracht deze te weerleggen. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt hij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte van oordeel is dat naar de veiligheidssituatie in Kabul moet worden gekeken, aangezien hij daar al meer dan twintig jaar niet meer woont en hij er geen netwerk noch familie heeft. Bovendien meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over het hoofd heeft gezien dat zijn asielrelaas in Zweden werd gepubliceerd en dat voor het verspreiden van de bijbel of het bekeren tot het christendom, hetgeen hun asielrelaas uitmaakt, in Afghanistan de doodstraf bestaat. Overigens is de situatie in Kabul totaal onveilig. Tot slot voert verzoeker aan dat niet gemotiveerd werd waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.*

2.2. *Waar verzoeker een schending van het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht aanvoert en tevens verwijst naar machtsoverschrijding, stelt de Raad vast dat verzoeker in principe niet verder komt dan het geven van een theoretische uiteenzetting over de betekenis van deze beginselen. Er wordt echter niet uiteengezet op welke wijze deze beginselen door de bestreden beslissing worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Dit onderdeel van het middel wordt aldus niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.*

2.3. *Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt dat verzoeker kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht.*

2.4. *De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. De asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat (i) er ernstige twijfels rijzen bij de oprechtheid van verzoekers asielrelaas gezien verzoeker pas twee jaar na zijn aankomst in België een asielaanvraag heeft ingediend; (ii) verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de problemen die hij twintig jaar geleden in Kabul zou ondervonden hebben met F.; (iii) het weinig aannemelijk is dat verzoeker na zijn terugkeer uit Pakistan naar Kandahar is verhuisd; (iv) het ongeloofwaardig is dat verzoeker een nauwe band had met J., dat de mensen dit in de gaten hadden en dat de taliban hem heeft aangesproken over een samenwerking; (v) verzoekers gedrag in verband met de bijbel ongeloofwaardig is; (vi) verzoeker onwetend bleek te zijn over de identiteit van de taliban die hem lastiggevallen zouden hebben; (vii) de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van Kabul wordt beoordeeld, waar er geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).*

2.5. *De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle*

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Waar verzoeker aanvoert dat hij indertijd niet in staat was om zelf een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen, dat hij wegens financiële problemen zelfs niet meer in staat was om zijn psychiatrische behandeling verder te zetten en dat het zijn toenmalige geneesheer was die hem aanraade om zijn medische toestand te laten regulariseren in België, is niet bij machte om verzoekers lethargische houding te verschonen. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste problemen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers asielaanvraag niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken. Immers, de bewering van verzoeker dat zijn medische toestand hem niet toeliet eerder een asielaanvraag in te dienen wordt niet alleen niet ondersteund aan de hand van enige medische attestatie, ze valt daarenboven niet te rijmen met de vaststelling dat verzoeker, sinds zijn aankomst in België in 2009, wél meerdere inspanningen leverde om geregulariseerd te worden. Verzoekers andere stelling als zou zijn echtgenote, als Afghaanse vrouw, zich niet in de mogelijkheid bevinden om een asielaanvraag in te dienen zonder toestemming van haar echtgenoot, is evenmin dienstig. Niet alleen omdat een dergelijk - al dan niet cultureel - principe, in het kader van een vraag om internationale bescherming, geenszins kan worden ingeroepen ter vergoelijking van een dergelijke nalatige houding en het tevens niet in overeenstemming te brengen is met het door verzoekers echtgenote naar voren gebrachte profiel van lerares, doch des te meer omdat onderhavige stelling van verzoekende partij de vraag doet rijzen waarom hij zijn echtgenote dan niet de toestemming gaf een asielaanvraag in te dienen. Te meer daar verzoeker en zijn echtgenote, gezien hun eerdere ervaring - verzoeker en zijn echtgenote dienden immers reeds eerder een asielaanvraag in Zweden in - op de hoogte zouden moeten zijn geweest van de noodzaak ervan. Waar verzoeker aangeeft dat hun asielaanvraag in Zweden media aandacht kreeg en zij zo meer gevaar liepen om in Afghanistan geïdentificeerd en gefolterd te worden kan van hen des te meer worden verwacht dat zij onmiddellijk internationale bescherming in vluchtelingenrechtelijke zin zochten bij aankomst in België.

2.7. Waar verzoeker het belang tracht te relativeren van informatie omtrent de heer F., de huwelijkskandidaat van verzoekers echtgenote die volgens verzoeker nog steeds op zoek is naar hem, dient te worden vastgesteld, dat dit geschil aan de basis zou liggen van verzoekers vlucht naar Pakistan in 1992 en tevens de reden zou geweest zijn dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Afghanistan in 2002, zich niet opnieuw in Kabul doch wel in Kandahar zou gevestigd hebben. Verzoeker tracht zich te schuilen achter zijn ziekte en de tijdspanne van twintig jaar om te vergoelijken dat hij geen of weinig informatie kan geven over de persoon die hij vreest, terwijl er verwacht kan worden dat hij over meer informatie zou beschikken, gezien F. de neef is van zijn echtgenote en hij via N., die verzoeker op de hoogte bracht van het feit dat F. hem nog steeds zoekt, meer informatie kon inwinnen, aangezien verzoeker verklaarde nog steeds contact te hebben met N. (stuk 3, gehoorverslag CGVS 20/02/2012, p. 10). Verzoekers onwetendheden, gebrek aan initiatief om meer informatie te bekomen en het feit dat verzoeker terugkeerde naar Afghanistan in 2002 zonder zich concreet te informeren naar de locatie en situatie van F. (stuk 3, gehoorverslag CGVS 20/02/2012, p. 6-7), zijnde toch de persoon die hij vreest, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

2.8. Verzoeker tracht de opmerkelijke vaststelling dat hij zich bij zijn terugkeer in Kandahar ging vestigen en dat hij geen informatie heeft ingewonnen omtrent de dreiging van F. te vergoelijken met behulp van de post factum bewering, dat men hem vertelde dat de toekomst in Kandahar rooskleurig is voor zakenmannen en dat hij in het begin dacht dat F. naar de bergen is getrokken, maar later in Kandahar

besepte dat F. deel uitmaakt van de regering en zijn lijfwachten over veel macht beschikken in Kabul. Een dergelijk post factum verweer is niet bij machte de opmerkelijke vaststelling dat verzoeker, die tot 1992 in Kabul gevestigd was en over een zeker netwerk beschikte, bij zijn terugkeer zich in Kandahar, een door geweld geteisterde regio, vestigde zonder zich te informeren naar de situatie in Kabul, te verschonen. De reden van zijn vestiging in Kandahar die verzoeker thans aangeeft, verschilt overigens van de reden die verzoeker tijdens het gehoor meedeelde. Aldaar gaf hij enerzijds aan dat hij in Kabul niets had en anderzijds dat hij niet zeker was dat er geen problemen zouden zijn en hij bang was dat de mujahedeen terug zouden zijn in Kabul (stuk 3, gehoorverslag CGVS 20/02/2012, p. 7). Waar verzoeker ook stelt dat hij in Kabul niets heeft, behalve een doodsb bedreiging en dat indien hij een netwerk in Kabul zou hebben gehad dit volledig verdwenen is, doet niets af aan de voorgaande vaststellingen.

2.9. Waar verzoeker aanvoert dat eerwraak in Islamitische landen nooit verjaart en het bijgevolg meer dan aannemelijk is dat F. hem na twintig jaar nog steeds zoekt, dient te worden opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen geenszins op duidelijke en overtuigende wijze blijkt dat, zelfs al zou er zich twintig jaar geleden een dergelijk incident hebben voorgedaan met F., verzoeker op heden nog steeds problemen met deze persoon zou kennen. Desbetreffend kan niet alleen gewezen worden op de uiterst frappante onwetendheden die in hoofde van verzoeker werden vastgesteld doch tevens op de vaststelling dat verzoeker, op geen enkel moment, getracht heeft meer informatie te bekomen omtrent de persoon die hij vreest, de neef van zijn echtgenote. Verzoeker keerde onder meer in het jaar 2002 terug naar Afghanistan zonder zich ook maar enigszins concreet en afdoende te informeren naar de locatie en situatie van F. Verzoekers huidige argumentatie als zou het er niet toe doen of hij nu al dan niet op de hoogte is van de concrete plannen van F. daar eerwraak nooit verjaart, doet niets af aan het voorgaande.

2.10. Verzoeker betwist dat hij maar weinig zou weten over J. en benadrukt in dit verband dat het niet gemakkelijk is om veel informatie omtrent een dergelijk persoon te vergaren, gezien men hiervoor goed bevriend moet zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de vraag of hij alles kon vertellen omtrent J., niet verder kwam dan enkele vage en uiterst ontoereikende verklaringen. Zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing is de weinige informatie die verzoeker heeft nogal oppervlakkig en geeft het niet weer dat hij een nauw contact had met de man of geregeld een gesprek met hem heeft gevoerd. Het louter herhalen van de beperkte informatie die verzoeker heeft over J. weerlegt de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing desbetreffend niet. Aangezien deze persoon aan de oorzaak ligt van verzoekers vlucht uit Afghanistan in 2007 en verzoeker beweert er een zekere band mee te hebben opgebouwd met als gevolg dat deze persoon hem in diezelfde periode een bijbel overhandigde (stuk 3, gehoorverslag CGVS 20/02/2012, p. 20-23), er redelijkerwijze van verzoeker mag verwacht worden dat hij ook dienaangaande enige concrete en overtuigende informatie weet te verstrekken. Al was het maar dat verzoeker zich meer geïnformeerd zou hebben bij zijn medehandelaars of bij de talibs die hem tot drie maal toe zouden benaderd hebben met de vraag om J. in de val te lokken (stuk 3, gehoorverslag CGVS 20/02/2012, p. 17-18).

2.11. Waar verzoeker opmerkt dat hij enkel en alleen door toedoen van zijn medicatie in staat is om op autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen en de commissaris-generaal verwijt dat hij, ten tijde van zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zijn pillen pas veel te laat mocht innemen waardoor hij bovenmatige stress ervoer, wijst de Raad erop dat verzoeker bij aanvang van diens gehoor uitdrukkelijk te kennen gaf dat hij in staat was om het gehoor te voeren (stuk 3, gehoorverslag CGVS 20/02/2012, p. 3). Wanneer verzoeker niet veel later vroeg of hij een dosis paracetamol mocht nemen daar hij hoofdpijn had, stemde de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiermee meteen in op voorwaarde dat het op verzoekers eigen initiatief gebeurde (stuk 3, gehoorverslag CGVS 20/02/2012, p. 8). Ook wanneer verzoeker zowel in het midden als op het einde van het gehoor gevraagd werd of hij alles had kunnen vertellen en/of er bepaalde delen waren die niet goed gingen, antwoordde deze uitdrukkelijk dat alles wat hij zei goed was en dat het interview goed verlopen was (stuk 3, gehoorverslag CGVS 20/02/2012, p. 17, 26 en 27).

2.12. Verder merkt de Raad op dat verzoeker de vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het ongeloofwaardig is dat J. verzoeker een bijbel gaf, waardoor hij zou zijn lastiggevalen door de taliban en dat verzoeker onwetend is wanneer er gepeild werd naar de identiteit van de taliban die hem lastig gevallen zouden hebben, ongemoeid laat, waardoor de Raad deze motieven die het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas verder ondersteunen en allen steun vinden in het administratief dossier, overneemt en tot de zijne maakt.

2.13. Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd. De commissaris-generaal heeft ook op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, houdt niet in dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers bewering dat niet gemotiveerd werd waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, mist aldus feitelijke grondslag.

2.14. Wat de vraag naar subsidiaire bescherming betreft, merkt de Raad op dat voor de interpretatie van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet dienstig kan verwezen worden naar rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande artikel 15, c van richtlijn 2004/83/EG (C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009, § 44), alsmede van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 EVRM (*Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, 28 juni 2011, § 226).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.15. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is geboren in Kabul, heeft er een deel van zijn leven gewoond en heeft er gedurende acht jaren een winkel gehad (stuk 3, gehoorverslag CGVS 20/02/2012, p. 3, 11, 12). Dat verzoeker aanvoert dat hij gelet op zijn asielrelaas niet in Kabul kan verblijven, is gelet op de hoger reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, niet dienstig.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul", update van 24 augustus 2011, p. 19 e.v.) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds

2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Kabul is op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.16. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.17. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."

2.7. Zoals blijkt uit het hoger geciteerd arrest kan er geen geloof worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeksters echtgenoot en meer bepaald aan het feit dat deze laatste van een zekere J. een bijbel zou gekregen hebben, hetgeen de oorzaak was van hun vlucht uit Afghanistan. In dit opzicht is het dan ook niet geloofwaardig dat verzoekster zou aanzien worden als iemand die het christendom wou verspreiden op basis van dit vermeende bezit van een bijbel. Immers, daar verzoekster noch haar echtgenoot enigszins aannemelijk maakten in Afghanistan vervolgd te worden door de taliban nadat deze een bijbel bij hun thuis vonden, kan er bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoekster enige verdere problemen in dit verband zou kennen.

2.8. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen was bovendien van oordeel dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoeksters bewering in Afghanistan les te hebben gegeven waardoor de door haar in dit verband naar voren gebrachte problemen, evenmin geloofwaardig zijn. Niet alleen omdat verzoekster ten tijde van haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over deze werkzaamheden - verzoekster liet tot twee maal toe na dit gegeven te vermelden wanneer haar expliciet werd gevraagd naar haar beroepswerkzaamheden in Afghanistan - doch tevens omdat zij noch haar echtgenoot ten tijde van hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakte van mogelijke problemen die zij hierdoor persoonlijk zouden gekend hebben.

Waar verzoekster deze vaststellingen tracht te verschonen met het argument dat zij haar werkzaamheden als lerares niet eerder vermeldde, omdat men haar op de Dienst Vreemdelingenzaken aanmaande haar relaas slechts in het kort mee te geven, doet niets af aan het gegeven dat zij vermeldde dat zij een huisvrouw was op het ogenblik dat men haar expliciet vroeg naar haar beroepswerkzaamheden (stuk 6, Vragenlijst, vraag 10b). Dat verzoekster noch haar echtgenoot de nodige zorgvuldigheid aan de dag legden om het attest van het Afghaanse departement voor vrouwenzaken, dienaangaande neer te leggen doet des te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit aspect van hun asielrelaas.

2.9. Ook verzoeksters huidige verklaring als zou zij een refugié sur place zijn daar zij pas na haar komst naar België op de hoogte werd gesteld van het gegeven dat men haar ervan zou verdenken lessen in het christendom te geven, kan bijgevolg niet worden aangenomen. Te meer omdat verzoekster op heden beweert pas 6 jaar na de feiten op de hoogte te zijn gesteld dat zij tevens een spilfiguur is in dit aspect van het asielrelaas van haar echtgenoot en haarzelf en haar echtgenoot er geen enkel gewag van maakte ten tijde van diens gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niettegenstaande verzoekster deze gegevens bovendien reeds zou hebben aangehaald in het kader van haar asielprocedure in Zweden (stuk 4, gehoorverslag CGVS 20/02/2012, p. 5).

2.10. Waar verzoekster opwerpt dat zij F. nooit gezien heeft en zij zich de vraag stelt hoe men in dergelijke omstandigheden van haar kan verwachten dat zij enige concrete informatie over deze persoon zou kunnen verstrekken, dient zij te worden gewezen op het feit dat het *in casu* haar eigen neef betreft die zowel haar als haar echtgenoot omwille van een eerwraakkwestie uit het verleden zou bedreigen. Dat verzoekster, die reeds in 2007 een asielaanvraag indiende op basis van dezelfde asielmotieven, niet in staat is ook maar enige concrete informatie omtrent deze neef - die volgens haar verklaringen op heden een machtig man blijkt te zijn in Afghanistan (stuk 4, gehoorverslag CGVS 20/02/2012, p.4) - noch omtrent diens vermeende dreigementen te verstrekken, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen.

Dat verzoekster, die in 1992 haar land van herkomst samen met haar echtgenoot zou ontvlucht zijn omwille van deze eerwraakkwestie, die beweert dat zowel zij als haar echtgenoot op heden nog steeds gezocht worden door haar neef alsook reeds een asielprocedure in Zweden heeft doorlopen in het jaar 2007, niet in het minst bij machte is enige concrete informatie te verstrekken omtrent de persoon die zij vreest en diens dreigementen, laat dan ook niet toe enig geloof te hechten aan de door verzoekster aangehaalde problemen met deze neef.

Dat verzoekster haar onwetendheid met betrekking tot de bijbelkwestie en J. wijt aan het feit dat haar echtgenoot haar hierover nooit iets heeft verteld, aan het feit dat haar echtgenoot zich hierover schaamde alsook aan het feit dat zij niet aanwezig was ten tijde van het gehoor van haar echtgenoot ten aanzien van de Zweedse asielinstanties, kan geenszins het fundamenteel gebrek aan informatie omtrent de kern van verzoeksters asielrelaas verschonen. Deze elementen raken wel degelijk de kern van verzoeksters asielrelaas, waardoor van haar kan worden verwacht dat zij hierover correcte en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd. In dit opzicht kan tevens van haar verwacht worden dat zij zich alsnog inlicht over dergelijke fundamentele zaken. Deze nalatige handelingen van verzoekster en haar verklaringen desbetreffend wijzen dan ook op een gebrek aan interesse bij verzoekster en doen dan ook op hun beurt afbreuk aan de ernst van haar voorgehouden vrees.

2.11. Verzoeksters argumentatie als zouden haar kinderen reeds 5 jaar school gelopen hebben in Europa en zich, in geval van terugkeer naar Afghanistan, niet kunnen schikken naar de normen van de islamitische samenleving zijn louter beweringen die geenszins worden gestaafd. Het document "*Nederlands ambtsbericht over schoolgaande meisjes in Afghanistan*" waarnaar in dit verband nog wordt verwezen kan door de Raad niet worden teruggevonden bij het verzoekschrift.

2.12. De commissaris-generaal heeft op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, houdt niet in dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeksters bewering dat niet gemotiveerd werd waarom zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, mist aldus feitelijke grondslag.

2.13. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door haar echtgenoot naar voor werden gebracht in het kader van zijn asielaanvraag en dat zij de door haar bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde vermeende eigen motieven niet aannemelijk maakt. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

2.15. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF